

(המשך ממעמד 19)

בשום פנים ואופן לסמוך עליך. אז אל תדאג עכשיו, ולא כל כך מהר יזיז אותך מהכיסא החם שלך. לילה טוב ושומר על המוראל בעורף השמן. ממני, החייל האלמוני, סואץ — — —

„נב: בכל פעם שאתה צועק בהיס' טריה „אף שעל!“ לאיזה שעל אתה מתכוון בדיוק, לי שעל שלי או לשעל שלך?”

טוב לחיות בעד ארצנו

טוב וכן למות בעד ארצנו. ואני ידעתי בגיל צעיר מאוד שמדובר כאן או באמה נשגבת או בשקר נשגב או בשניהם גם יחד. כי אם טרומפלדור באמת אהב את הארץ, מדוע הוא חשב שטוב למות בעדה? ואם הוא לא אהב, מדוע לא אמר זאת? זה הטריד אותי מאוד בתור ילד. והגירסה שלי, שעדיין לא זכתה להיות תלויה בשום בית-ספר היא:

- להיכנס לשוחות!
- יציאה!
- הזהרו חברה! זה קאטיושוח!
- לשים כובעי-פלדה ולא להוציא את הראש!

רגע ארוך של אימת מוות. כבר שלושה ימים נפגעים לנו אנשים מהפגזות ארטי-ריות של האוייב. וקאטיושוח זה הכי נורא. אתה רואה את הבהקי יציאות הפגזים, אבל אתה לעולם לא יודע היכן הם יפלו. וברגע הנורא הזה מצטלמים כל חייל בסרט אילם ומהיר.

אני מקווה שזה לא יהיה העיניים. כי אם אני לא אראה אני לא אהיה שווה כלום. כי ככה אני, גם כשלמתי היסטוריה קלאסית, אמרתי לפרופסור ההוא: „רומר אים או לא רומאים, אני לא מאמין עד ש' אני לא רואה...“ והס וחלילה לא הידיים, לא הידיים בבקשה, עם הידיים האלה אני ממשש אותך, וכותב שירים, ומלטף ילדים, ומסכן את הגב, ומכבה את האור. ולא הרגליים, אני אוהב ללכת, מספיק שלי רוטבליט אין רגל, ואני גם משחק כדור רגל, קיצוני שמלי, לפעמים, בשבתות. ולא הבטן, ולא הגב, ולא האוונניים, ולא — — —

ואם אני אמות, מה עם כל הדברים שימור תו יחד אתי? השירים שלא כתבתי? המחר שבות שלא חשבתי? הרעיונות שאני מא' מין בהם? האלוהים שלי, בקופסא הקטנה שעל הדלת, האלוהים האחד בלי הפנים שלי? כי אם אמות, או כל הדברים שאני אוהב ימותו יחד אתי, נכון? אני מתכוון, האשפה שלי, העולם שלי, החברים שלי, אין לי הרבה, אבל אלה שבליבי כבר לא יהיו יותר, נכון? ומוצאירט? האם המוצ' ארט שבי, זה שאני אוהב לשמוע, יהיה רלבנטי גם אחרי שאני כבר לא אהיה? ו' ההיפושיות, ודילן תומס, ושירה, הילדה הקטנה שלי, השירה הקטנה שלי, שירה, אבא כל כך פוחד בשוחה שלו, קודם הוא התעצל לחפור, ועכשיו הוא מצטער שהוא לא חפר יותר. והבושה: לשכב כך, על אדמה שאני לא מכיר... להתנשק עם חרא של סוס מצרי ולהכות שיהרגו אותי, זוזוזובבבו!

הפגזים נופלים, הראשונים די רחוקים, על הגשר. אבל זחירות, המטה השני יורד במהש עלינו! לא יותר מחמישים מטר! אני מנסה להתכווץ כמה שיותר, להיות גמד, להיות חתול, רסיסים גדולים עפים מעלי, וההדף מהדק אותי אל האדמה המס' ריחה. עיני נעצמות ופי נמלא בעפר טחוח. צעקות, „דוקטור!“ „חובש!“ נשמעות מ' החפירות שלי פלוגה גימ'ל. ההפגזה הס' חיימה. ואני ממשש כל איבר בגופי, מאושר על שנשארתי בחיים, ונשבע לברוח מכאן, לברוח רחוק, לברוח עד לים, ולהגיד: אני לא רוצה ליפול בין הכיסאות שלכם. אני מפחד. אני רוצה לחיות. טוב לחיות בעד ארצנו!!!

היא ניצלה, חשבה לעצמה הילדה בת ה-15. לאחר חודשים ארוכים שהיתה שבויה בידיו של הסרסור הנורא, היתה עכשיו בדרכה הביתה, במכונית משטרה. זה סוף הדרך. הגיע קץ לסיט. ואז קרה דבר מדהים. לפתע, סטתה מכו' נית המיטרה מהכביש, נכנסה אל מא' חורי מוסך בודד, סגור, ונעצרה. שם, נבעלה הקטינה על-ידי קצין הר' מיטרה, שהסיע אותה אל ביתה. היה זה המפקח שמואל בן-יואש, ראש מדור חקירות במיטרת פתחתקוה.

סרסור אלמוני

ת לאותיה של הילדה היו ידועות לי מיטרה זה מכבר. עם פרוץ מלחמת יום הכיפורים, התייצב אביה * תושב ראש העין ואב לשישה ילדים, בתחנת המיטרה בפתחתקוה, דיווח שבתו נעלמה. הוא ידע גם לספר שבזמן האחרון נהגה הילדה להתלבש בפאר, להתאפר בצורה בולטת, ולשהות הרבה בתל-אביב, שם הסתובב בקירבתה גבר לא ידוע. המיטרה נכנסה לפעולה, אולם החקירה התנהלה באיטיות, בשלב ראשון. אנשי הר' מדור המרכזי וחוקרים אחרים היו עסוקים בתפקידי התירום שלהם, במהלך המלחמה.

לא היה להם זמן לנסות להציל את הילדה. הסרסור ניצל את תור הזהב, כאשר לא היה עליו שום לחץ מיטרתני. הוא העביר את הילדה בפרך, יום ולילה, עד שזו התמוטטה. כאשר ניסתה להת' קומם, הפעיל עליה איומים, אילץ אותה להמשיך לעבוד למענו. עתה, היתה הילדה מנותקת משני העור' למות. הסרסור, שבתחילה פיתה אותה בדברי אהבה, התגלה כמפלצת, והיא רצתה להימלט ממנו. זור הביתה, לאחר ששם ידעו על מעלליה. תיק החקירה נגד הסרסור נפתח בתל-אביב, שם הצליחו החוקרים לשים ידם על הצעירה וסרסורה בתחילה נובמבר. לאחר שהוסר מעליה צילו של הסרסור והוברר שהילדה אינה מעיזה לחזור הביתה, הציע המפקח בן-יואש את עזרתו בה' השם מוסווה להגנת זהות הקטינה.

הנאשם המפקח שמואל בן-יואש הנאשם בבעילת הקטינה בעת שהיתה תחת חסותו והוא היה בתפקיד רשמי. כרגע מושעה המפקח, שהיה ראש מדור חקירות בפתחתקוה, מעבודתו, עד להעמדתו לדין בפני בית-המשפט המחוזי.

קצין המיטרה בעל את הקטינה

בשלב זה, הגיעה לקיצה התנהגותה התי קינה של צמרת המיטרה. כאשר אורח סתם מואשם בבעילת קטינה, הוא נעצר מיד על-ידי המיטרה, מור בא בפני שופט להארכת מעצרו או שיחר' ורוו בערבות.

אולם בן-יואש, שעשה את מעשהו ב' היותו בתפקיד — דבר ההופך את העבירה לחמורה פי כמה — לא נעצר כלל. בתגובה לשאלת כתב העולם הזה, הס' ביר קצין בכיר במטה-הארצי של מש' טרת-ישראל את הסיבה ליחס המיוחד לו זכה מפקח בן-יואש:

„לא היה כל חשש שהוא יחבל בחקירה או ישפיע על העדה, ומשום כך לא נעצר.“ גם סמ"ר גרובר זכה ליחס מיוחד. הוא הורד בדרגה, נקנס, ופוטר מחמיטרה. אורח סתם, לוא היה מוסר עדות כוזבת או מסייע לאלוהי מווייף, היה מואשם ב' בית-משפט. נגד גרובר לא הוגש כל אי' שום. בן-יואש עצמו, שהמשיך להסתובב חופ' שי בינתיים, הושעה מתפקידו, עד לחעמי' דתו לדין. כאשר נתבקש למסור את עמדתו בפרי' שח, הגיב: „אין לי מה להגיד.“

באתה של הילדה לביתה ופיוס ההורים. הצעתו נתקבלה, והוא נטל את הנערה במכוניתו לעבר ראש-העין, לפגישה המר' גשת והמפחידה עם ההורים הנוזעמים. ושם, בדרך הביתה, הוא בעל אותה. אחר, הביאה לביתה.

אליבי מזוייף פרוצה הצעירה לא התלוננה על כך. בשבילה, אחרי הכל, היה זה מעשה של שיגרה. רק בהמשך חקירתה במיטרה, כעבור זמן, היא רמזה על כך באקראי. חוקריה הנדהמים וידאו על מה היא מדברת, ודיווחו מיד לממונים עליהם. בלי שהות, הקים המטה-הארצי ועדת חקירה, והמפקח הוועק בפניה. בתחילה, הכחיש את כל הפרשה, מסר אסילו אליבי. אלא שתוך זמן קצר גילו החוקרים כי האליבי מזוייף: בן-יואש הס' המך באליבי שלו על סמ"ר שמואל גרובר. החוקרים גילו כי גרובר שיקר, כדי לח' פות על בן-יואש. רק אז נשבר בן-יואש, הודה בבעילת הקטינה.